

RONALD VAN BALEN

Afbeelding Bert Boekschoten, Bron: Anne Schulp

VAN WATERSCHOOT- VAN DER GRACHT PENNING VOOR BERT BOEKSCHOTEN

Op 2 november is de prestigieuze Van Waterschoot-Van der Gracht Penning van het Koninklijk Nederlands Geologisch Mijnbouwkundig Genootschap uitgereikt aan Prof. dr. Bert Boekschoten. Hij heeft de prijs gekregen voor zijn wetenschappelijke prestaties, zijn didactische vaardigheden (leermeesterschap) en zijn maatschappelijke betrokkenheid. Bij dit laatste werd in het bijzonder zijn inspanningen voor de NGV en Grondboor & Hamer vermeld. Na de uitreiking hield Tom van Loon een zeer onderhoudende lezing over aardwetenschap en politiek. Hij was vooral kritisch over de manier waarop politiek omgaat (of juist niet) met aardwetenschappelijk onderzoek (inclusief klimaatverandering). Dat ligt volgens hem niet alleen aan de politieke werkwijze, maar ook aan een algemeen ontbreken van maatschappelijke betrokkenheid van onderzoekers. Er zou volgens hem veel meer gepubliceerd moeten worden over aardwetenschappelijke onderwerpen in kanten en tijdschriften, door de onderzoekers zelf. Hij noemde Grondboor & Hamer als positief voorbeeld.

Bert is reeds lang betrokken bij de Nederlandse Geologische Vereniging. Op dit moment is hij lid van de Commissie van Advies van het NGV. Zijn naam prijkt dan ook op de binnenkant van de omslag van Grondboor & Hamer. Hij staat daarmee mede borg voor de kwaliteit van ons blad, alhoewel volgens Bert zijn bijdrage als commissielid niet verder reikt dan "ongevraagd advies geven tijdens recepties en dergelijke".

Bert is van jongs af aan gebiologeerd door bijna alles wat met geologie te maken heeft. Eén reden daarvoor is dat zijn oom een beroemd geoloog was: prof. Pannekoek, auteur van 'Algemene Geologie'. Maar belangrijker is dat op 10-jarige leeftijd Bert kennis maakte met zwerfstenen dankzij de vondst van een stukje vuursteen met bryozoën op de Hilversumse heide. Sindsdien zijn zwerfstenen hem altijd blijven fascineren. Onder-

tussen is Bert al meer dan 40 jaar 'herziener' van het Keienboek van Pieter van der Lijn. Dit als gevolg van het testament van de auteur die hij dan ook vanaf 1947 goed gekend heeft. Zij waren enige tijd beiden woonachtig in Hilversum. De oom van Bert was assistent van prof. Bonnema in Groningen. Van der Lijn had contact gezocht met deze professor en van het een kwam het ander (Van der Lijn was trouwens een van de oprichters van het NGV). Berts' proefschrift over de toepassing van foraminiferen in de stratigrafie van het Tertiair van Noord Duitsland verscheen in 1968 en is opgedragen aan Van der Lijn, die 5 jaar eerder was overleden.

Tegenwoordig is Bert gastmedewerker paleontologie aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Het voorgaande decennium bestudeerde Bert vooral sauriërs. "Deze tak van sport is nu overgenomen door mijn student Anne Schulp. De laatste jaren ben ik geïnteresseerd in de paleontologie van de mensachtigen. Ik ben vooral gefascineerd door 'tekenen van medemenselijkheid'. Zo fantaseer ik graag over kennisoverdracht bij Neanderthalers, die ik meen te kunnen herkennen aan de grote hoeveelheden mislukte of deels gelukte werktuigen". Ook de vondst van een 1,8 miljoen jaar oude schedel in Georgië boeit hem: "Deze schedel laat zien dat dit individu kon overleven ondanks dat zijn tanden waren uitgevallen. Alleen had hij het nooit kunnen redden". Afgelopen zomer is Bert op veldwerk geweest in Kenia om bij te dragen aan onderzoek naar de evolutie van de vroege mens (1,5 – 2,5 miljoen jaar geleden) en het verband met klimaatverandering.

LITERATUUR

Nauta, A., 2006. Het voetlicht. KNGMG Nieuwsbrief, 31-6, pp. 4-5.

Rabe, F., & P. Venema, 1998. In gesprek met prof. Boekschoten. Grondboor & Hamer 52, 6, pp. 171-172.